Thijs van Nimwegen

Thijs van Nimwegen (1981) is literair vertaler. Hij groeide op in Utrecht en studeerde Vergelijkende Literatuurwetenschap in Utrecht, Antwerpen, Groningen en Leipzig. Hij organiseerde lange tijd Europese jeugduitwisselingsprojecten, vooral rond het thema striptekenen. Sinds 2012 vertaalt hij – vaak samen met zijn vader Arjaan - in opdracht van vele verschillende uitgeverijen Engelstalige literatuur naar het Nederlands, van auteurs als Cormac McCarthy, David Vann, Susan Sontag, Gerald Murnane en Jennifer Egan. In 2022 ontvingen hij samen met zijn vader van het CPNB de prijs voor Beste Boek voor Jongeren (in de categorie Vertaald), voor hun vertaling van The Girl with the Louding Voice van Abi Daré. Hij woont met zijn vrouw en zoontje in Utrecht.

DIT OF DAT

Eerst de boek	Eerst de film
Lezen in bed	Lezen op de bank
Overdag schrijven	's Nachts schrijven
Dik	Dun
Boekhandel	Bibliotheek
Een schrijfplan maken	Spontane schrijver
Deadlinehater	Deadlinelover
Eén waanzinnige recensie	Een topplek in de bestsellerlijst

Lees meer over de vertaler

Tien vragen aan vertaler Thijs van Nimwegen

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Ik schrijf zelf wel, maar vooral dagboeken en losse ideeën – in ieder geval niets wat voor publicatie bedoeld is. Toen ik jonger was (begin twintig) heb ik wel verhalen geschreven, en er ook een paar gepubliceerd, in studententijdschriften.

Wat is je mooiste jeugdherinnering als het om lezen gaat?

Iedere week naar de grote, oude bibliotheek bij de Stadhuisbrug in Utrecht om het maximum aantal boeken (vijf) te lenen, alles van Jules Verne, onder andere.

Sprak je vroeger wel eens met vrienden over boeken en waarom wel of niet?

Toen ik een jaar of zeventien, achttien was wel: vooral over de boeken van auteurs die toen nieuw en controversieel waren, zoals Bret Easton Ellis en Michel Houellebecq.

Wanneer schrijf je het liefst?

Als ik schrijf, dan is het 's avonds laat.

Kun je jezelf als auteur omschrijven in vijf woorden?

Ik ben geen auteur, maar een boekvertaler. In vijf woorden: Engels, Nederlands, lezen, herlezen, schrijven.

Wat vind jij het leukste aan een schoolbezoek en het ontmoeten van jonge lezers?

Dit is de eerste keer dat ik op schoolbezoek ga, dus ik weet het nog niet. Ik ben wel ontzettend benieuwd.

Welk advies zou je jongeren willen geven die zelf graag willen schrijven?

Schrijf voor jezelf, en schrijf omdat je wilt schrijven. Schrijven is eenzaam, je lezers zeggen niets terug, en rijk word je er (meestal) ook niet van. Dus áls je het doet, doe het dan omdat je het echt wilt en er zelf gelukkiger van wordt.

Welke leestip zou je jongeren willen geven die niet graag lezen?

Nick Hornby of Irvine Welsh bijvoorbeeld, en dan in een goede vertaling. Die schrijven alsof ze praten, niet alsof ze schrijven.

Wat heeft bij jou goed geholpen als tiener om de liefde voor lezen aan te wakkeren?

Moeilijk te zeggen, ik las al veel voordat ik een tiener was. Dat mijn ouders allebei veel lazen en dat er thuis een grote boekenkast stond heeft wel meegeholpen.

Hoe zie jij de toekomst van het boek voor jongeren?

Ik ben blij verrast dat het nog altijd zo goed gaat met het boek voor jongeren, met alle concurrentie van smartphones en streaming media. Ook toen ik zelf nog op school zat werd er geroepen dat het jongerenboek ten onder zou gaan, dus ik heb goede hoop dat dat nog wel even zal duren.

Lees meer over de vertaler

Lees een sneak preview

Abi Daré

Het meisje met de luidende stem

Vertaald uit het Engels door Arjaan en Thijs van Nimwegen

SIGNATUUR

2021

1

Vanmorgen roept papa me naar de salon.

Hij zit op de sofa met geen kussen en kijkt me aan. Papa kan zo kijken. Alsof hij me zonder reden wil aframmelen, alsof ik poep in mijn mond heb en dat alles gaat stinken als ik hem opendoe.

'*Sah?*' zeg ik, en ik kniel neer en hou mijn hand op mijn rug. 'Jij roept me?'

'Kom hier,' zegt papa.

Ik weet, hij wil iets ergs tegen me zeggen. Ik kan in zijn ogen kijken; zijn oogbollen zijn van doffe bruine steen die te lang in de hete zon heeft gelegen. Hij heeft dezelfde ogen als toen hij me drie jaar geleden vertelde dat ik moest stoppen met school. Die keer was ik de oudste in mijn hele klas en al de kinderen noemden me altijd 'tante'. Echt waar wat ik zeg, de dag dat ik met school stop en de dag mijn mama dood is, is de slechtste dag van mijn leven.

Als papa vraagt kom hier geef ik geen antwoord, want onze salon is klein, een Mazda-auto. Moest ik dichterbij komen en in zijn mond knielen? Dus ik kniel op dezelfde plek en wacht tot hij gaat zeggen wat hij gaat zeggen.

Papa maakt geluid met zijn keel en leunt tegen de houten rug van de sofa met geen kussen. De sofa heeft rot omdat ons laatste kind Kayus, die heeft te veel gepist daar. Sinds hij baby was, heeft die jongen gepist als een vloek. De pis bederft het kussen dus mama laat Kayus daarop slapen als hoofdkussen.

Wij hebben een tivi in onze salon, die doet het niet, Born-boy,

ons eerste kind, die vindt twee jaar geleden de tivi in een vuilnisbak toen hij een baantje had als vuilnisbakkenophaalbaas in het dorp verderop. Wij zetten hem alleen neer voor show. Ziet er goed uit, die staat daar als een knappe prins in onze salon, in de hoek naast de voordeur. We zetten zelfs een bloemenvaasje erop, is de kroon op het hoofd van de prins. Als wij bezoek hebben, doet papa net alsof de tivi het doet en dan zegt hij: 'Adunni, zet het avondjournaal aan, dan kan Mr Bada kijken.' En dan ik, ik zeg dan: 'Papa. De afstandsbediening is zoek.' Dan schudt papa zijn hoofd en zegt tegen Mr Bada: 'Altijd die kinderen, weer de afstandsbediening zoekgemaakt. Kom, we gaan buiten drinken en de zorgen van ons land Nigeria vergeten.'

Mr Bada zou wel gek zijn als hij niet wist dat dat gelogen is.

We hebben ook een staande ventilator, twee van de bladen zijn weg, dus blaast hij altijd warme lucht en de hele salon wordt te warm. Papa zit graag 's avonds voor de ventilator met zijn voeten over zijn enkels geslagen en dan zit hij te drinken uit de fles die zijn vrouw geworden is nadat mama dood was.

'Adunni, jouw mama is doodgegaan,' zegt papa dan. Ik ruik de drank aan zijn lijf als hij praat. Ook als papa niet drinkt, dan stinkt zijn vel en zijn zweet.

'Ja papa, weet ik,' zeg ik. Waarom vertelt hij mij iets wat ik al weet? Iets wat een gat in mijn hart heeft gemaakt en daar een blok pijn in heeft gestopt dat ik overal met me meedraag? Hoe kan ik nou vergeten dat mijn mama drie maanden lang elke dag bloed hoestte in mijn hand, rood en dik met spuugbellen? Als ik 's avonds mijn ogen dichtdoe om te slapen, zie ik dat bloed nog, soms proef ik de zoute smaak.

'Weet ik, papa,' zeg ik weer. 'Is er weer iets ergs gebeurd?'

Papa zucht. 'Ze zeggen: wij moeten weg.'

'Waarheen dan?' Soms maak ik zorgen om papa. Sinds mama is doodgegaan, zegt hij alsmaar dingen die onzin zijn en soms praat hij tegen zichzelf, schreeuwt tegen zichzelf ook, als hij denkt dat niemand het hoort.

‘Moet ik water halen voor je ochtendbad?’ vraag ik. ‘Er is ook ochtendeten, vers brood met zoete aardnoten.’

‘Huur van de gemeente is dertigduizend naira,’ zegt papa. ‘Als wij het geld niet kunnen betalen moeten we ergens anders wonen.’ Dertigduizend naira is heel veel geld. Ik weet wel, papa kan zoveel geld niet vinden al zoekt hij heel Nigeria af, omdat zelfs mijn schoolgeld, zevenduizend, dat had papa niet. Mama betaalde schoolgeld en huurgeld en etensgeld en al het geld voordat ze dood was.

‘Hoe krijgen we zoveel geld?’ vraag ik.

‘Morufu,’ zegt papa. ‘Jij kent hem? Hij komt hier gisteren. Bij mij op bezoek.’

‘Morufu de taxichauffeur?’ Morufu is een oude man die taxi rijdt in ons dorp met een gezicht als een mannetjesgeit. Behalve zijn twee vrouwen heeft Morufu vier kinderen die niet naar de school gaan. Die rennen maar rond bij de beek in het dorp in vuile broeken en trekken suikerdozen aan touwtjes voort en spelen *suwe* en klappen in hun handen tot het vel loslaat. Waarom komt Morufu naar ons huis? Wat zoekt hij?

‘Ja,’ zegt papa met een strak lachje. ‘Goede man, die Morufu. Hij verrast mij gisteren, hij zegt: hij betaalt huur voor ons. De hele dertigduizend.’

‘Dat is goed?’ Ik vraag dat omdat het onzin is. Omdat ik weet dat niemand huur voor een ander betaalt als hij niet iets wil. Waarom betaalt Morufu onze gemeentehuur? Wat wil hij? Of krijgt hij nog geld van papa van vroeger? Ik kijk mijn papa aan, mijn ogen vol hoop dat het niet is wat ik denk. ‘Papa?’

‘Ja.’ Papa wacht, slikt spuug, veegt zweet van zijn voorhoofd. ‘Het huurgeld is... is voor jouw *owo-ori*.’

‘Mijn owo-ori? Mijn bruidsprijs?’ Mijn hart gaat breken, want ik ben pas veertien jaar en nog geen vijftien en ik trouw niet met een stomme gekke oude man, want ik wil weer naar de school en leren om een leraar te worden en een volwassen vrouw worden en geld hebben om in een auto te rijden en in

een mooi huis wonen met een kussensofa en mijn papa helpen en mijn twee broers. Ik wil niks trouwen met mannen of jongens of met wie ook, nooit, dus ik vraag papa nog eens en ik praat heel langzaam, dat hij elk woord dat ik zeg goed hoort en me niet verkeerd begrijpt als hij antwoord geeft: 'Papa. Is die bruidsprijs voor mij of voor een ander iemand?'

En mijn papa, hij knikt heel, heel langzaam met zijn hoofd en let niet op de tranen in mijn ogen of mijn wijd open mond en hij zegt: 'De bruidsprijs is voor jou, Adunni. Jij gaat met Morufu trouwen, volgende week.'